

Listy

**z Rokycan
9/2011**

Aktuální hesla:

***Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje
paže chce, všechny stroje stojí!***

***Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a
svobodu neválčí se špatně!***

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 15. Jen pro vnitřní potřeby
Na internetu lze „Listy“ otevřít na internetové adrese
<http://kscmplzen.cz>

Z činnosti OV KSČM Rokycany v letních měsících

Zasedání VV OV KSČM v Rokycanech, které se konalo 17.8., mělo na programu důležité body činnosti celé stranické organizace i jejích funkcionářů, kteří se zabývali mj. přípravou voleb do zastupitelstva Západočeského kraje a Senátu PČR. Připravili seznam osmi kandidátů, kteří budou následně schváleni na výročních členských schůzích strany, které se budou konat na podzim tohoto roku. Navrženi kandidáti budou projednáni i na okresní a krajské konferenci KSČM. Jde nám o to, aby prosazovali program naší strany a drželi se hesla "S lidmi pro lidi". Ze zkušenosti a z hodnocení těchto orgánů jsou zastupitelé za KSČM hodnoceni velmi dobře, protože jsou vždy řádně připraveni na jednotlivá zasedání.

Stranický orgán dále projednal, po předchozím jednání s krajskými radami Plzeňského a Středočeského kraje společně se starosty městy Jince a města Rožmitál pod Třemšínem, problematiku Vojenského újezdu Brdy a jeho dalšího využití. Přiklonil se k názoru a k výzvě OV KSČM Beroun, nebude-li tento prostor zachován pod Vojenskou správou, aby byl zabezpečen jako "Chráněná krajinná oblast" (CHKO).

Mimo jiné se stranický orgán zabýval i otázkou zkvalitnění práce Česko-ruské společnosti, která se dle mínění vedení společnosti bude zabývat kádrovou otázkou, tzn. jejího omlazení.

Zástupce společnosti Česko-kubánského přátelství seznámil přítomné s podzimním plánem činnosti, který bude i nadále zaměřen k pořádání besed pro studenty a žáky základních a středních škol i pro veřejnost Rokycanska.

Nemalým úkolem pro naši okresní stranickou organizaci bude návrh rozpočtu na příští rok, kdy se budou řešit otázky opravy a údržby budovy OV KSČM Na Husinci.

Ke zkvalitnění politiky strany v okrese a k plnění výše uvedených úkolů, i při realizaci výročních členských schůzí ZO KSČM, okresní a krajské konference KSČM, bude zapotřebí aktivního zapojení každého komunisty.

Naše Jiřina Švorcová

nar. 25.5.1928 v Kociánovicích, zemř. 8.8.2011 v Praze

Československá a česká veřejnost se dnes nachází tam, kde byla kdysi v době hrubého kapitalismu a opět se dělí reálně na zpátečnickou a pokrokovou.

Dne 8.srpna t. r. zemřela divadelní, filmová a televizní herečka, členka Národního divadla od r. 1950 do r. 1990, národní umělkyně Jiřina Švorcová. V paměti československé a české pokrokové veřejnosti zůstává trvale zapsána svým neopakovatelným uměním a humanismem. Mnozí vyznávači a uctívači dnešních kapitalistických poměrů z kruhů světských i církevních ji nemohou přijít na jméno. Ale její monument – tvůrčí minulost a dílo ji nikdo nemůže odepřít. K uctění její památky jsem namátkou vybral jeden z četných ohlasů občanů, publikovaných na internetu:

Hana965 | 25.01. 2011 01:42

„Paní Jiřinky Švorcové si velmi vážím jako málokoho, je úžasně silná, lidská a upřímná. Nejen svojí rolí Žena za pultem bezesporu dokázala, že je i dokonalou paní umělkyní. Opakováním tohoto seriálu a skvělým ztvárněním role Anny Holubové by si z toho měl vzít dnes příklad každý, je zde zachyceno to, co dnes naprosto chybí, tedy slušnost, úcta, obětavost, charakter a zdravé sebevědomí. Národ by si jí měl vážít nejen jako úžasnou Národní umělkyni, ale i jako člověka s upřímnou povahou, je až neskutečně neuvěřitelné, že byla tak zrůdně zavržena jen proto, že měla své přesvědčení, kterým ale naprosto nikomu neublížila. Vážím si jí především také proto, že svůj názor nezměnila a i když na to doplácí doposud, zachovává si svojí neměnnou ryzost. Stále nechápu, čím tak strašným se vlastně provinila?! Je skutečně velká škoda, že s ní nebylo natočeno více filmů, neboť je stále dokonalý umělecký talent a určitě by měla mnoho příznivců. Velkým uměním je si zachovat lidskou tvář a tímto vzorem je pro mne právě paní Jiřinka Švorcová, které tímto děkuji a přeji jí též brzké uzdravení, hlavně šťastný a spokojený život bez hlupáků, kteří toto nikdy ani nemohou pochopit a těch je mi skutečně líto.“

Naše Jiřina Švorcová

nar. 25.5.1928, Kociánovicích, zemř. 8.8.2011 v Praze

Československá a česká veřejnost se dnes nachází tam, kde byla kdysi v době hrubého kapitalismu a opět se dělí reálně na zpátečnickou a pokrokovou.

Dne 8.srpna t. r. zemřela divadelní, filmová a televizní herečka, členka Národního divadla od r. 1950 do r. 1990, národní umělkyně Jiřina Švorcová. V paměti československé a české pokrokové veřejnosti zůstává trvale zapsána v paměti i srdcích svým neopakovatelným uměním a humanismem. Mnozí vyznávači a uctívači dnešních kapitalistických poměrů z kruhů světských i církevních ji nemohou

Karel Šmejkal, předseda OV KSČM Rokycany

Jiřina Švorcová (25. května 1928 – 8. srpna 2011)

Se smutkem a hlubokým politováním jsme přijali informaci, že po těžké nemoci zesnula národní umělkyně, herečka Jiřina Švorcová.

V našich srdcích se zapsala nejen svým skvělým hereckým uměním, ale především jako laskavý, čestný a zásadový člověk. Nikdy neváhala, když mohla někomu pomoci. A nikdy se nesklonila ani před nespravedlivými útoky vůči své osobě a vůči straně, k níž se hlásila.

Její odchod je pro nás i pro českou kulturu velkou ztrátou.

Vojtěch Filip, předseda ÚV KSČM

Jiřina Švorcová – monument mezi čes- koslovenskými uměl- ci

Po studiích na DAMU členka ND (1950-90).

Dne 8.srpna 2011 zemřela vynikající divadelní, filmová a televizní herečka Jiřina Švorcová. Její smrt rozhýbala českou kulturní, politickou i občanskou scénu a odhalila hlubokou propast mezi lidmi, propast, která se nazývá třídní boj a třídní nenávisť. Podle dosavadních ohlasů lze lidi rozdělit na tři skupiny: na ty, kteří ji křiklavě a surově nenáviděli a nenávidí i její vzpomínku, na ty kteří ocenili její umělecké a lidské kvality a na ty, kteří ji pokládají – jako my ostatní, za vynikající umělkyni i člověka.

Její význam podtrhují ohlasy nejen z kruhu umělecké sféry, ale i politiků, dokonce i církevních činitelů, ale hodně i prostých občanů. Na internetu i v tiskovinách. Na internetu lze číst až morbidně či chorobně nenávisťná vyjádření a slova, patřící do kategorie nacismu a fašismu, na druhé straně i slova chvály. Mezi ty, kteří hrubě se skrytou či otevřenou nenávistí zařadili, patří i katolický kněz Tomáš Halík, který dne 11. srpna 2011 v deníku Právo napsal článek pod zavádějícím titulkem „Modlitba za Jiřinu Švorcovou“ slova plná skryté a ponižující nenávisti, čímž se stal jejím inkvizičním soudcem na zemi. Nejprve hodnotí její umělecký život od špinavé podlahy: Mj. píše: “Byla nejen ženou za pultem mýdlových seriálů normalizační televize, ale i nenávistí skřípajícím a k nenávisti vyznávajícím ocelovým hlasem, deklarujícím Antichartu, onen povel k poslední velké akci režimní persekuce nepohodlných občanů a lámání českých charakterů“. A s odpořem se diví, jak je možné, “že na této cestě vytrvala i přes dvacet let po pádu režimu až do smrti?“ Pak pokračuje v celém odstavci ve svých primitivních moralizujících a hanobících “odhaleních“, neskrývaně hanobících vše, co bylo za socialismu a ty, kteří si po r. 1989 převlekli kabát a věrně slouží kapitalismu. A posléze jako správný dědic inkvizice v závěru tuto umělkyni i její víru v socialismus milostivě přenechává, aby si to s ní a s jejím vírou vyřídil sám pánbů. Pan Tomáš Halík píše: “A tak se modlím za její duši, která je až nyní velmi překvapena tím, že Pánbů opravdu existuje – kéž pro ni toto překvapení není příliš tvrdé a nemilé“. Pan Halík jako dědic inkvizitorů i po smrti „nahlédl“ do její duše, která údajně

zjistila, že „pánbů opravdu existuje“. Toto Halíkovo cynické vyústění je odporné a právem odsouzeníhodné.

Pane Halíku, doporučujeme, abyste se modlil jen za sebe pro sebe a nesnažil se v poslední větě „prostřednictvím své modlitby a boha zachraňovat“ ty, kteří u vás nikdy žádnou záchranu nehledali. Pro nás Jiřina Švorcová je a zůstává „Naše Jiřina, naše skvělá umělkyně a náš hluboce lidsky člověk a přítel, jejíž dílo nás pokaždé nadchne“.

Krajské rady jednaly o Brdech

JINCE - Problematikou možného zrušení Vojenského újezdu Brdy se ve středu 17.8.2011 na společném zasedání v Jincích zabývalo vedení Plzeňské a Středočeské krajské rady KSČM.

Přítomni byli i starostové Josef Hála (Jince) a Josef Vondrášek (Rožmitál pod Třemšínem). Ze společného jednání vyplynul jednoznačný závěr, že KSČM upřednostňuje zachování Vojenského újezdu Brdy pro potřeby výcviku české armády. Vojenské posádky v tomto regionu mají pozitivní vliv i na zaměstnanost v okolních obcích. Proto chce KSČM znát důvody i ekonomické dopady, které ministra obrany Alexandra Vondru (ODS) vedou k úvahám o zrušení Vojenského újezdu Brdy, včetně zveřejnění map, která území si případně armáda ponechá pro své potřeby.

Velice citlivě je podle společného prohlášení potřeba v takovém případě postupovat i ze strany ministerstva vnitra při rozdělování území Vojenského újezdu Brdy mezi jednotlivé okolní obce. Pokud by došlo k rozhodnutí o jeho zrušení, KSČM podporuje vyhlášení jediné CHKO Brdy.

Halo noviny, 19. 8. 2011 (ici)

Vojenský újezd Brdy – nejsem proti záměru na CHKO, ale nevě- řím slibům minist- ra

Jan Neoral, starosta Trokavce a krajský zastupitel Plzeňského kraje

Ministerstvo obrany potvrdilo v dubnu 2011 v médiích záměr zrušit do roku 2015 nejstarší Vojenský újezd Brdy a ostatní VÚ zmenšit. Ministr zdůvodnil tento záměr snahou o úspory v armádním rozpočtu a neopominul zdůraznit, že zejména ochrana přírody je a bude prioritou armády.

MO proto začalo jednání se samosprávami obcí, s hejtmany středočeského a Zpč. kraje, s Ministerstvem ŽP, jaký způsob opouštění by byl pro Brdy nejlepší – jinými slovy, co potom?

Postupem doby se všeobecný názor starostů jednotlivých obcí, institucí, hejtmánů a ostatních zainteresovaných vytříbil natolik, že dnes je možno shrnout:

1. Některé obce jsou zásadně proti zrušení VÚ Brdy a operují tím, že díky armádě a z toho plynoucího zákazu vstu-

pu do lesů zůstává brdská příroda zachována a nedevastována. Obávají se, že po odchodu armády budou Brdy rozprodány developerům a bude po přírodě.

2. Převážná většina obcí souhlasí se záměrem, že vojenská posádka zůstane v Jincích, stáhne se do prostoru ca 500 ha, a původní VÚ Brdy se změní na chráněnou krajinnou oblast, CHKO. V Příbrami se sešli starostové středočeského kraje, ve Strašicích starostové západočeského kraje, v Trokavci starostové s hejtmanem a radními plzeňského kraje, v Příbrami pak opět starostové obou krajů spolu s oběma hejtmany.

V principu nalezly kraje shodu, co se dalšího vývoje VÚ Brdy týče. Je všeobecný souhlas s tím, že by byla jedna CHKO, oba kraje se ale liší v názoru na své hranice v prostoru VÚ.

Středočeši trvají na nynější hranici, Plzeňáci navrhuji vrátit hranice do historické podoby. Čili vést hranici obou krajů přibližně po čáře jih – sever okolo Tří trubek.

Podle mého názoru tento návrh má své opodstatnění – tam totiž současně probíhá i přírodní hranice povodí obou krajů. Pokud totiž kraj, tedy přesněji obce, chtějí důsledně pracovat proti zátopám a upravovat z tohoto důvodu toky ve svém povodí, musí k nim mít přístup.

Také praktické hledisko hraje v návrhu plzeňského kraje roli: pakliže například v Mirošově, Dobřívě, Strašicích bude na okraji obce občan něco chtít postavit, bude se muset obrátit na středočeský kraj. Domek bude mít v západních Čechách, zahradu se stodolou ve středních. A máme tu zmatek.

Samozřejmě, je to celé záležitost nutnosti objektivního pohledu, hledání kompromisů, hledání toho, co je nejlepší pro tuto krásnou a dosud zachovalou krajinu, co je vhodné pro ten či onen kraj, pro obce. Jednání se vedou otevřeně a přehledně, řekl bych.

Dostávám se k části méně přehledné, obávám se, že dokonce neprůhledné:

Od 20. ledna 2007 do 17. září 2009 jsem byl (snad) jednou z vůdčích postav brdských obcí v protestech proti záměru Topolánkovy vlády umístit do Brd americký radar. (Nesmírně výkonné monstrum, které 17. září 2009 sám americký prezident Barack Obama vyřadil ze hry jako drahé, neefektivní, „na úkor ostatních zbraňových systémů“, pro daný účel nefunkční. Dnes už s odstupem doby víme, že generál USA Obering nemluvil pravdu a že radar by byl opravdu pro zdraví občanů zařízením nebezpečným).

Dnešní ministr obrany Alexandr Vondra (tehdejší vicepremiér vlády pro evropské záležitosti) byl po premiéru Topolánkovi zase vůdčí postavou propagátorů radaru, a já jsem měl možnost ho za ty skoro tři roky poznat velmi dobře.

„Vy jste byl podle obchodního rejstříku do 4. října 2006 jednatelem americké lobistické agentury Witko Worldwide Prague s.r.o. v Čechách, tedy ještě v době, kdy jste byl ministrem (české) vlády“. (Cituji z interpelace poslance Z. Maršíčka na ministra Vondru z 29.11.2007 v Parlamentu ČR).

Přezíravý přístup ministra Vondry k občanům (například výsměch a překřikování občanů 25.5.2008 na přenosu „Otázek“ Václava Moravce v Borovně v Brdech), při dalších přenosech v ČT, a zejména jeho mnohokrát v médiích a na demonstracích už zveřejněná pohrdavá věta o tom, že je „jedno, že 70 % občanů je proti, že tu radar stejně bude“ – mi zabraňuje věřit jakýmkoliv jeho slovům. Čemukoliv, co říká

starostům a občanům ve svých slibech o dalším osudu VÚ Brdy.

V Jincích 11. 8. 2011 řekl ministr starostům, že zrušení VÚ Brdy je uzavřená věc, zbývá už jen sladit zájmy. Opět nemluví pravdu – nic nemůže být uzavřeno, o Brdech rozhodne parlament, ne on, nebo vláda. Tak zní zákon. A „sladit zájmy“ podle mne znamená sladit zájmy zúčastněných - ale mám podezření jako Sibyla, řekl jsem tam panu ministrovi, že to opět nebudou zájmy občanů Brd a jejich obcí, tak jako v případě radaru.

Nejsem proti uzavření Brd jako vojenského újezdu, souhlasím se zachováním posádky v Jincích a zmenšením prostoru pro armádu, uvítám vytvoření CHKO – ale pokud tato jednání povede dnešní ministr obrany, mé zkušenosti s jeho sliby – a totéž se týká dnešní vlády - jsou mizerné. Pak mám důvod se domnívat, že už je vykolikováno...

Senát proti asociálním zákonům

RNDr. Marta Bayerová senátorka a zastupitelka, Znojmo

12. 9. 2011

Poslední schůze (kdy??) poslanecké sněmovny dokázala, jak pravicová koalice tvrdě prosazuje antisociální zákony. V pátek 9.9.2011 byly schváleny tři zákony, které změní důchodový systém v největším rozsahu za posledních šedesát let.

Přes silný protest levice prosadili poslanci ODS, TOP 09 a VV vznik tzv. **druhého pilíře důchodového systému, který je ryze komerční**, a úpravu dosavadního důchodového připojištění. **Tím podle opozice dochází k částečné privatizaci důchodového systému. Což může vést k tunelování důchodů.** Sociální demokraté vyjádřili svůj nesouhlas ve sněmovně i obrovským protestním transparentem. Koalici se podařilo protlačit silou ve sněmovně i **změnu zákoníku práce**, která mění pravidla pro odstupné, dovoluje zaměstnavateli propustit zaměstnance i v době nemoci. **Byla schválena i tzv. sociální reforma.** Změny se týkají především vyplácení sociálních dávek zdravotně postiženým, zpříšňují se pravidla pro vyplácení podpory v nezaměstnanosti.

Všechny tyto zákony se podařilo koalici prosadit, byť jen zhruba osmdesátí hlasy, neboť se z pátečního jednání téměř čtvrtina poslanců omluvila.

Nyní tyto návrhy bude projednávat Senát. Věřím, že v levicově orientovaném Senátu tyto antisociální návrhy neprojdou a vrátí se do sněmovny. Tam bude k jejich schválení potřeba již 101 hlasů.

Začíná boj o zachování sociálního státu, o zachování důstojného života pro lidi. Nepokoje ve Šluknovském výběžku jsou pouze jedním z důsledků těchto asociálních reforem současné vlády ČR. Naše republika se ocitá na křižovatce, kdy hrozí vznik fašizujících uskupení jako důsledek neustálého omezování práv občanů. A to přece nesmíme připustit.

Citujeme k posledním událostem:

(...) Mohu dále házet písmenka na zeď, můžeme nahlas nadávat. To před listopadem 1989 nešlo, dnes to jde, výsledek je ale stejný: nezmění se nic. Podívám se po listopadových klíčích a zeptám se jich, jestli to jejich zvonění bylo co k čemu. A pak půjdu zanádat do hospody. Tam se ale dnes spíše povede řeč o tragicky zahynulých hokejistech (...). (Dnešním mladým), nedochází, že oni i cikáni jsou oběťmi všech vlád, co zde od listopadu byly. Že hokejoví gladiátoři jsou pro mladé řízky málem jediným důvodem k národní hrdosti, který jim po listopadu zbyl, a že vlád-

dy učinili panádo, aby cikány přesvědčily, že nikoliv dávky, ale výdělek z práce je normálním způsobem obživy. A že tato vláda pro to dělá ještě méně než ty předcházející.“ (Jiří Hanák, Právo 10. září 2011).

Adam Smith :

„Dobře uspořádaná společnost nikdy nemůže vzniknout, pokud část jejich členů živoří a v důsledku toho se stává nebezpečno.“ (Adam Smith (pokřtěn 5. června 1723 Kirkcaldy ve Skotsku – zemř. 17. července 1790 v Edinburghu), skotský ekonom a filosof.

Kdo vyvolává terorismus a extremismus?

Achtung! Banditen!

Hledáme-li v minulosti analogii dnešní doby – hledejme takto:

Na lid musí být přísnost, říkávalo se kdysi. I byla přísnost až krutá. Kdo se vzepřel otrokářské či feudální a církevní vrchnosti, na něj platily nejvyšší tresty – i smrt. K tomu světská i církevní vrchnost vytvořily svou filosofii – totiž, že pocházejí z boží vůle a milosti – tudíž vládly (i podnes) z boží vůle a milosti, což znamená, že jejich nadvládu posvětil a posvěcuje a schvaluje i sám Bůh.

A ti, kteří se této vrchnosti vzepřeli, byli ze společnosti doslova exkomunikováni. Stávali se psanci a pokud byli chyceni, šli na hranici nebo šibenici.

Šli na šibenici i opozičníci, revolucionáři, reformátoři – a ti všichni byli v očích boha i vrchnosti klasifikováni jako zločinci - dnes se jim říká extremisté a teroristé.

V minulosti byli i skuteční zločinci, kteří se skrývali v hlubokých lesích, přepadávali pokojné obyvatele a šacovali je a brali jim vše, co mělo pro ně nějakou cenu, tu a tam i mordovali pocestné. Známé jsou z historie, bájí a pověstí loupežné bandy po celé obchodní trase z Prahy do Bavor - dochovaly se i písemné zprávy o řádění loupežníků například na vrchu Vydrůch mezi Holoubkovem a Rokycany a jinde.

Pak přišla doba lidových a měšťáckých revolucí počínaje Velkou francouzskou revolucí r. 1789 až podnes. Vrchnost je rovněž klasifikovala ve smyslu dnešního vidění jako revoluce extremistické, banditské a proti vůli Boha.

Jenže když se pod svými prapory, idejemi i tužbami srotily mocné davy lidu, obracel se chod dějin a lid se často stával i pánem. Nebýval již loupežníkem extremistou, ale revolucionářem.

Stále však jsme daleko od dnešního obsahu terorista a extremisty, neboť v minulosti bojovaly obrovské masy lidu proti utiskovatelům.

Ke zvratu došlo po první světové válce, kdy na scéně vstoupila idea socialismu, idea lidské spravedlnosti, kdy některé sociální revoluce pokračovaly v díle francouzské revoluce z r. 1789 i Pařížské komuny z r. 1871. Tam to všechno začalo. Na ně navázali ruští revolucionáři – nevolníci, bezzemci a ruský proletariát.

Už nebylo možné veřejně mluvit o loupežnících, kacířích a zločincích, neboť tu stala mohutná lidová revoluce, před níž ustoupili vládcové, carové a utiskovatelé, i samotný Bůh.

Ano, podle dnešních dosavadních světských i duchovních vládců tato všechna hnutí měla charakter „teroristů a extremistů“, neboť svrhávala na smetiště dějin obrovské otrokářské a feudální říše.

Po velké a nelidské válce, které se říká Druhá světová válka, se staly lidové revoluce dějinnou skutečností. Celý svět

se po vítězství otřásá revolučním bojem koloniálních národů proti kolonizátorům. Jelikož však socialistické ideje měly také svoje zázemí, nikdo si netroufl je kvalifikovat a nazvat jako teroristické a extremistické. Nebyla totiž k tomu ještě silná vojenská a ekonomická síla. A tak podrobené národy „extremistickými i teroristickými“ explozemi hnaly kolonizátory do moře i za moře.

Dělo se to samozřejmě pod silnou morální i ekonomickou a vojenskou podporou socialistických zemí, v nichž měli utlačované národy právem své morální i materiální ochránce.

Kolo dějin se však otáčí nejen dopředu, ale zvrstává se často i dozadu. A tak v r. 1989 došlo v mechanice běhu tohoto kola ke zpětnému chodu. Žurnalisticky bych řekl k zpátečnickému chodu, kdy lidové revoluce ztratily všechny své krvavě dosažené vymoženosti a lid obecný se nechal obalamutit slíbenými božskými dary svobody, demokracie a humanismu. Ano, nechal se doslova oklamat hodnotami, které se neváží na žádné váze a zůstávají trvale jen nesplnitelnými sliby a chimérami. Kapitalismus se totiž zmocnil právě nejhumanističtějších myšlenek a zásad, které se vytvářely od starověku po době nástupu socialismu. **Kapitalismus již ze své samé vlastní podstaty nikdy nemůže být ani spravedlivým, ani humanistickým,** neboť jeho základní zásadou je nerovnost mezi lidmi a tím pádem i nespravedlnost. Na druhé straně ideje svobody, demokracie a humanismu byly a jsou fundamentálními principy socialistické vědy. Ale planými sliby a demagogií se jich zmocnili právě kapitalističtí propagátoři a obrátili je proti socialismu, který je realizoval jen pomalu-pomaloučku, neboť k plné demokracii, svobodě i humanismu měl za samotné existence kapitalismu a imperialismu velmi malý prostor.

Kola dějin se začala točit pozpátku, padaly vlády, padaly systémy, rodili se noví pseudovládcové, vracela se zpět kapitalistická struktura se všemi svými mocenskými praktikami. I propagandou, která se stala nejmocnější zbraní dnešní doby.

Proti pokusům o zastavení procesu neokolonizace ve světě bylo třeba kromě „demokracie, svobody a humanismu“ vytvořit i další odstrašující zbraň. Proti národům, které odmítají cizí vměšování a cizí vojenské ekonomické zásahy a embargo vymyslela kapitalistická propaganda nové pojmy - terorismus a extremismus. Kdekoliv ve světě vypukne nějaké antikapitalistické, protinátovské a proti americké bojové hnutí, hned je kvalifikováno jako extremistické a teroristické, čímž se vytváří nenávisť proti národům, bojujícím za svobodu. A s „podporou pochopení“ části lidu kapitalistického se páchají před zrakem celého světa mocné vojenské agrese a zásahy proti suverénním státům a národům. Pozvedají-li národy latinské Ameriky zbraň proti svým vládám podporovaným Spojenými státy, jsou na listině teroristů a extremistů. Činí-li totéž i národy arabského světa, Středního Východu, Afriky i Asie, jsou hned zapsány do černé listiny extremistů teroristů. Bojuje-li palestinský lid proti izraelské soldatesce již sedmdesát let, je zařazen do listiny extremistů a teroristů, což znamená, že Izraelci „jsou v právu“ a mohou Palestince zabíjet a vraždit ze vzduchu, ze země i z moře naprosto beztrestně. A to Izraelci činí velmi rádi nejen proti Palestincům, ale i proti Syřanům, Libanoncům, ba i proti Turkům a dalším Arabům.

O Izraelcích se však nesmí mluvit jako o teroristech a extremistech, ale jen jako o mírumilovném národě, kterého je třeba všude na každém koutu země milovat, neboť je v právu.

Němečtí okupanti měli také ve zvyku v okupovaných územích zasazovat v oblastech, kde působily silné partyzánské oddíly, cedule nápisem „Achtung! Banditen!“ A od nich převzali dnešní agresori zvrácenou myšlenku – že totiž všichni, kteří vystoupí proti jejich agresím a okupacím, jsou bandité – tedy teroristé a extremisté.

Možná, že ty skutečné teroristy a extrémisty vážně pěstují sami agresori a okupanti, aby tak mohli bojovat proti všem lidovým hnutím a povstáním, které snadno mohou označit za teroristy a extremisty.

Terorismus a extremismus dneska je velmi často uměle vytvářen jen proto, aby globalizace a neokolonizace úspěšně pokračovala v masovém měřítku. Jedině tak mohou dnešní globalizátoři úspěšně dobývat další a další území, rozdávat tam zadarmo (přes mrtvolu však) svou demokracii, svobodu a hlavně humanismus. Vždyť to dnes vidíme na vlastní oči, co stala intronizace demokracie v Iráku: Jeden milion pět set tisíc mrtvých Iráčanů. Proto Iráčané jsou „vděční“ za dovezenou demokracii do své vlasti. (Cis)

Komunistický režim, kapitalistický systém?

Denně nás zaplavují „médiá“ nenávisťnými ideologickými a antihumanistickými informacemi. Stačí natočit malý rozhovor o pěti-šesti slovech s babičkou, která úpěla za socialismu. Hned je tu komentář o komunistickém režimu a komunistických zločinech a zločincích, kteří „rozkulačovali“ poctivé zemědělce.

Je tu tedy causa „komunistický (tj. zločinný) režim“.

Již celých šedesátých let od konce druhé světové války páchají tzv. velmocí obrovské zločiny proti lidskosti. Nazývá se té všeobecně „humanitární války“, boj za zavedení demokracie a svobody. Nemluví se však nikde o kapitalistickém režimu.

Když český televizní či rozhlasový hlasatel pronese slovo „komunistický režim“, slyším a téměř vidím, jak si vedle sebe opovrzhlivě odplivne. „Fuj, komunistický režim“.

Nikde se však nemluví mediálně či oficiálně o kapitalistickém režimu. Nikde nic, všude vládne jen demokracie, svoboda a humanismus.

A já bych dodal „a hluboký cynismus a hyenismus“.

Jsou to jen pojmy.

Kapitalismus (dnes již podle současných politiků a politologů vůbec neexistuje, existuje jen tržní hospodářství, příp. „volná ruka trhu“).

Ale když se mluví o socialismu, každý si odplivne při slovech „komunistický režim“:

Co je demokracie? Pro současné politiky a propagandu je to „lidovláda“. Vidíte někde v široším kapitalistickém zeměpisném pásmu nějakou lidovládu?

Slovo demokracie, převzaté ze starověké Hellady, kde skutečně panovala v mnoha helénských státech (každé město s okolím a jedna „republika“), neznal až do 19. století žádný jazyk, neměl totiž pro takový stav ani odpovídající slovo. Protože demokracie od počátků lidské existence nikde jinde neexistovala.

Slovo svoboda (eleftería), taky mnohé národy a jazyky vůbec neznaly a doposud neznají. Dovedete si představit, že toto nejzákladnější slovo lidstva mnohé národy vůbec neznaly a neměly ho ve svém slovníku?

Slovo „humanismus“ (řecky anthropismos, od slova anthropos - člověk, rovněž je ještě tajemnější a nebyl zaznamenán ve většině jazyků národů ve světě.

A jak to vypadá se slovem režim a systém.

Slovo systém pochází rovněž z řečtiny a je mnohovýznamné. Vyjadřuje jak společenské jevy, tak technické, fyzikální chemické apod.

Slovo režim je patrně francouzského původu a znamená vládní soustavu, správu, zřízení, způsob života, řád zdravotní atd. Ale v době dnešního „tržního hospodářství“ se ustálil jako nejodpudivější a nejopovrhlivější definice téměř padesátileté existence socialismu.

Když se mluví o období socialismu, zásadně se mluví o komunistickém režimu, komunistických zločinech, komunistické persekuci, komunistickém útlaču atd.

A kdesi v dáli se vytrácí kapitalistický režim, kapitalistické zločiny, kapitalistická genocida, kapitalistický útlač, kapitalistické vykořisťování a vše co, je kapitalistické.

Mluví se vesele a často o komunistických soudních zločinech, neříká se nic o inspirovaných kapitalistických zločinech, nemluví se zločinech kapitalismu např. v době první republiky, kdy od r. 1919 do r. 1933 bylo zastřeleno a zavražděno na ulicích a náměstích tehdejšího Československa bez soudu přes 112 tehdejších československých občanů.

Ti, kteří byli persekvováni za „komunistického režimu“, dostávají horemdolem finanční, morální odškodnění a heroizují se (např. skupina Mašinů) za své zločinné skutky. Ale pozůstali, jejichž příbuzní za první republiky byly policii, četnictvem a vojskem zavraždění na ulicích a náměstích při hladových bouřích a demonstracích, nedostali doposud žádné odškodnění za zločinné jednání kapitalismu... (Cis)

Kolik váží kapitalistická informace?

Jsme přeinformováni?

Denně na nás chrlí tzv. média neboli kapitalistické propagandistické nástroje (dále KPN) obrovské množství informací i z nejzazšího kouta světa. Dozvíme se o každé závažné události i o každé pitomině. A ne dosti na tom. Informační kanály se předhánějí ve shánění drbů, informaček, informací, klepů a co říkala jedna bába jen proto, aby se dostaly do čela četností a tím také, aby měly větší zisky. Kterak k nim přijdou? Přece, kdo je nejčtenější, má nejvíc inzerátů, reklam a tím i větší zisky. Jenže kolotoč se tu nezastaví. Kdo má nejvíc inzerátů a reklam, má sice nejvíc peněz, ale je taky nejvíc závislý na inzerentech a reklamních agenturách, které diktují. Jak? Když si někdo troufne kritizovat nějaký supermarket, že tam pěstuje „zelené“ maso, příště nedostane dvou či čtyřstránkovou reklamu za 600.000 Kč a když se to stane několikrát a vyschne pramen příjmů, „médiu“ zkrachuje. A tak jsou KPN závislé na svých chleboďárcích. A když tito chleboďárci jsou namalováni i politicky, tedy kapitalisticky, mohou tlačit všechna KPN média i tam, kam se jim to politicky hodí. A tak vzniká kolotoč, v němž není ani špetky demokracie a svobody. A my, dav, na který směřují informace, jsme obyčejnými konsumenty a připadáme si jako dobytek přivázaný ke žlabu.

A tak se ptám: kolik váží informace? Váhově nic, společensky tuny. (Cis)

Medveděv telefonicky blahopřál Fidelu Castrovi k narozeninám

President Ruska Dmitrij Medvěděv v sobotu (13. srpna 2011) při telefonickém rozhovoru „vřele pozdravil Fidela Castra u příležitosti jeho 85. narozeninám“, prohlásila tisková služba Kremlu. Kubánský lídr poděkoval Medvěděvi za osobní pozdrav a předal pozdravy celému národu Ruska. V průběhu besedy „z obou stran byl vysoce oceněn zvyšující se rozvoj rusko-kubánské spolupráce“.

„Bez přehánění, po celém světě vás znají jako autoritního státního a politického činitele. Váš život představuje důstojný příklad službě vlasti a lidu. Zvláště proto Vy i dnes zůstáváte legendárním komandantem a národním vůdcem i pro nová pokolení Kubánců“, zdůraznil Medvěděv...

Ještě jednou Dmitrij Medvěděv – další antimarxista? V podstatě každá sociální revoluce je extremismus

Медведев считает учение о классовой борьбе экстремистским
Zdroj: <http://iraqwar.mirror-world.ru/article/256072>, 8.9.2011

„Medveděv tvrdí, že učení o třídním boji je extremistické.“ Prohlásilo na plenárním zasedání „Světového politického fóra“, konaného v ruském městě Jaroslavl“, (kde došlo i k letecké katastrofě, v níž zahynuli i 3 čeští hokejisté).

Inu, sociální revoluce nikomu z dnešních kapitalistických vůdců nevonní. Proto neustále připomínáme, že dnešní kapitalistická ideologie vytrvale, soustavně a programově propaguje tezi, že všechna masová hnutí (sociální, národněosvobozencká, protikoloniální apod.), která se odehrávají dnes ve světě (kromě kapitalistických „barevných revolucí“), jsou charakterizována jako činy extremistické a teroristické s cílem zhanobit všechna pokroková hnutí a kriminalizovat je v očích světové (často zaslepené) společnosti. Doufejme, že tento zločinný propagandistický trik dnešní imperialistické globalizace nebude brán vážně. (Cis)

Tajemná budova v Jiráskově ulici v Rokycanech

O osudech budovy býv. Okresní nemocenské pokladny

Rokycany, kdysi královské svobodné město - a zatvrzelé město husitské, neoplývají výstavností, která by důstojně odpovídala jejich postavení v bohaté historii. Způsobily to války, zejména třicetiletá a požáry - zejména ten největší a nejničivější, který navždy smazal starý ráz města. Mluvíme o požáru, jež zachvátil město 6. září 1784, který po sobě zane-

chal obrovské spáleniště. Tomuto požáru se jakoby zázrakem zachránilo jen osm domů a stavení. Svědkem středověkého rázu města je jediné barokní patrový dům zv. Dumetovský na náměstí, zvaný po jeho držiteli Dumetovi, žijícím v pol. 16. století. To je však jiná historie.

V tomto článku se chceme podívat na jiný dům, vlastně na rokycanské poměry na jeden z mála paláců.

V Jiráskově ulici naproti budovám okresního soudu stojí zcela nenápadně a v tichosti zvláštní budova palácového typu. V tichosti a bez architektonického přepychu slouží občanům Rokycan a okresu již téměř devadesát let. Lidé, kteří kráčí po zdejších frekventovaném chodníku, se ani neptají na to, kdy tato budova byla postavena a jakému účelu sloužila. Přes její zdánlivou nenápadnost patří v Rokycanech k stavitelským zázrakům první a druhé dekády existence samostatnosti Československa, kdy v Rokycanech nastal silný stavební ruch. Mezi architektonicky významné objekty z té doby patří i budova Komerční banky (1933), budova Rokycanova sboru (1931), budova Masarykovy školy (1931), nádražní budova (1931) a

mezi prvními z nich – budova Okresní nemocenské pokladny, jak se tehdy nazývala. O vybudování tohoto v terasovitě podobě paláce ve slohu funkcionalistickém vypráví městská kronika:

„Nemocenská pojišťovna okresní oslavila 1. srpna 1929 40 let své činnosti. Dle zákona z 30. března 1888 č. 33 říšského zákona bylo uzákoněno zřízení okresních nemocenských pokladen, jež vstoupily v život 1. srpna 1889. Okresní nemocenská pokladna v Rokycanech začala skromně. První její kancelář byla ve dvoře domu čp. 9/I, pak se přestěhovala do přízemního domku Světlíkova v Plzeňské ulici (byl v r. 1897 zbourán a stával na jihozápad rohu budovy nynější měšťanské školy), odtud přenesena do domu náležejícímu synu kováři Štorkovi (čp. 173/I), pak do domu čp. 174/I na Příkopech, do domu učitele Rozuma čp. 167/I, do obecního domu čp. 126/I, do domu Hanesova čp. 33/I a posléze r. 1927 do vlastního paláce v Jiráskově třídě (čp. 398/II). Od začátku byl ve službách pojišťovny MUDr. Václav Bartoš, jehož služby byly ve

slavnostní schůzi představenstva oceněny ředitelem Josefem Průšou.“ (Kronika IV, 102b)

K stavbě samotné budovy kronikář píše:

„Na základě rozhodnutí Zemské správní komise politické z 28. listopadu 1925 byly zbirožská a rokycanská nemocenská pokladna po rozpuštění obou představenstev sloučeny 1. ledna 1926, jejímž předsedou byl jmenován Frant. Vondráček, nástrojař v Hrádku.

Okr. nemocenská pokladna v Rokycanech byla umístěna v domě čp. 33/I, jež se po převratu koupila, ale potřeba většího místa pro úřadovny spojených okresů vedla k tomu, že v únoru 1926 se rozhodla postavit vlastní budovu. K tomu cíli zakoupila 2 stavební parcely v Jiráskově třídě (původně určené pro vybudování budovy pošty) po 30 Kč za čtvereční sáh. Plán 2patrové budovy vypracoval Ing. Dr. Černý (jde patrně o Ing. dr. R. Černého, profesora Vyšší průmyslové školy v Plzni, pozn. PC), a její stavba byla zadána představenstvem 10. července 1926 staviteli Štěpánu Volfovi a začalo s ní 27. července 1926. Budova byla dokončena a předána do užívání 1.10.1927 v moderním slohu s rovnými střechami. Od r. 1926 nazývá se Okresní nemocenskou pojišťovnou a ředitelem jejím jest od r. 1919 Josef Průša. V paláci jejím vedle úřadoven byl umístěn lékař, ordinační místnosti, zuboléčba, 5 bytů a byt domovníka. Budova stála 1,861.000 Kč.“ (Kronika IV, 75)

Bohužel dnes tato kdysi chloubka Rokycan je v zanedbaném stavu a hledí smutně a beznadějně do své budoucnosti.

Petros Cironis

Obrovská korupce, zlodějny, krádeže a loupeže národního majetku a finančních prostředků se v Česku oficiálně charakterizují a omlouvají jako „špatné hospodaření“, z čehož plyne, že se ději „neúmyslně“, proto nejsou nijak postižitelné. A jejich aktéři zůstávají stále na svých postech a zatvrzele popírají, že by něco nekalého prováděli. A tak stamilióny a miliardy mizí různými nekalými cestami a způsoby zpátky do jejich kapes a tajných kont v cizině

Ráno 24. srpna 2011 bylo oznámeno, že venezuelský prezident Hugo Chávez podepsal dekret, kterým se počítá znárodnění všech zlatých dolů v zemi. Během svého televizního vy-

stoupení rovněž oznámil, že zlaté rezervy Venezuely v počtu téměř 211.35 tun čistého zlata a v ceně skoro 11 miliard dolarů, uložené u bank ve Spojených státech a v Evropě, budou brzy staženy zpět do Venezuely. Celkový objem zásob zlata Venezuely se odhadují na 365.8 tuny, což Venezuelu řadí na 15. místo na světě. Ale i Chávez hodlá převést i ostatní venezuelská finanční aktiva c částce 6,2 miliard dolarů z evropských a amerických bank a uložit je a do bank spřátelených zemí jako je Rusko, Čína a Brazílie.

Z politického hlediska tato akce Hugo Cháveze nevypadá jako velká záhada. V únoru roku 2011 zmrazili bankéři po celém světě účty bývalého prezidenta Egypta Hosni Mubaraka, která podle novinových zpráv dosahuje astronomické sumy 70 miliard dolarů. Brzy na to byly zmrazené účty libyjské vlády v částce kolem 90 miliard dolarů a před nedávnem tak i účty Sýrie (informace o výši prostředků není dosud zjištěna). Zdá se, že to není vůbec překvapivé, že Hugo Chávez, který je neustále na okraji ozbrojeného konfliktu se Spojenými státy, vyjádřil znepokojení nad současným stavem a hodlá devizové rezervy trvale zabezpečit před případným podobným zásahem.

Pozlacený svět

V průběhu posledních dvacet let se zlato běžně prodávalo, avšak v letech finanční krize v celém světě vypukla „zlatá horečka“ a řada států zvyšuje své zlaté rezervy.

Tak například v listopadu 2008 Indie koupila od Světového měnového fondu 200 tun zlata za 6,7 miliard dolarů. Podle současných propočtů dnes 200 tun zlata stojí (při ceně 1853 dolarů za unci) 11,915 miliardy dolarů.

V únoru a březnu 2011 Centrální banka Mexika koupil téměř 100 tun zlata za 4,6 miliard dolarů, nyní však 100 tun zlata by stálo 5,957 miliardy dolarů, což za půl druhého roku vydělala mexická banka asi 1,4 miliardy dolarů.

Čínská lidová republika v období leden-říjen 2010 koupila 209,7 tun zlata, což tvoří přibližně polovinu zakoupeného zlata v letech 2003-2009 – tedy 454 tun zlata. Kromě toho Čína drží první místo v těžbě tohoto drahého kovu – ročně vytěží více jak 340 tun zlata.

Rovněž Irán začal aktivně zvyšovat své zlaté rezervy. Podle některých odhadů má Irán více jak 300 tun zlata oproti 168,4 tuny v roce 1996.

Pozadu nezůstává ani Rusko, které za pět let koupilo neméně než 400 tun zlata. Rusko rovněž patří k státům s nejvyšší těžbou zlata : v r. 2010 vytěžilo 175,5 tuny zlata.

Když v červenci r. 1944 podepsalo ve městě Breton Woods 46 států v čele s USA dohodu, dle níž byla stanovena směnitelnost dolaru za zlato, byl stanoven kurs 35 dolarů za trojskou unci zlata. 24.srpna 2011 trojská unce již dosáhla 1853,9 dolarů (asi týden předtím však 2000 dolarů), což dokresluje obrovské změny a propad dolarů v USA i ve světě, což vyvolává doslova honičku za zlatem.

Prezident Venezuely se rozhodl stáhnout ze západních bank více než 200 tun zlata

25.08.2011

Zdroj: <http://iraqwar.Mirror-World.ru/Article/255204>

Oficiální světové zásoby zlata (červen 2011)

Země / tun zlata

Spojené státy	8.133
Německo	3.412
Mezinárodní měnový fond	3.217
Itálie	2.451
Francie	2.487
Čína	1.054
Švýcarsko	1.040
Rusko	824.8
Japonsko	765.2
Nizozemsko	612.5

(Podle údajů Světové rady pro zlato)

1 tuna = 32151 trojských uncí, 1 unce = 31.1 g.

Finanční a hospodářská krize zvýšila poptávku po největším fetiši všech dob – po zlatu nejen mezi státy, ale i mezi bohatými lidmi v celém světě. Málokdo již důvěřuje dolaru, který neustále padá, proto ti, kteří na to mají, ukládají si doma ve svých sejfech či pod polštářem cihly zlata. My ostatní, kteří sotva vystačíme s měsíční gáží či důchodem, na kupování zlatých cihel rozhodně nemáme, takže se můžeme jen radovat z toho, jak se radují ze svého bohatství boháči. (Připravil Cis)

Neznámé kapitoly z historie

I Francouzi bojovali proti SSSR

Uplynulo 72 let ode dne 1. září 1939, kdy začala II. světová válka. Ráno v 04:45 hodin začal německý křižník Schleswig-Holstein ostřelovat gdaňský poloostrov Westerplatte; tento útok se pokládá za vypuknutí válečného konfliktu, který si vyžádal přes 60 milionů obětí.

O tom, že u Borodina v r. 1812 svedl Napoleon rozhodující bitvu v celém svém tažení na Východ, ve které byl na hlavu poražen a zpátky přechaly jen trosky jeho velké armády, ví snad každý maturant. Ale o tom, že na téže místě v r. 1941 se Francouzi objevili podruhé a to v řadách nacistické německé armády, ví málokdo. Na tomto místě, kde byla svedena smrtelná bitva o bytí a nebytí Sovětského svazu, se zapojil do boje 638. pluk francouzské pěchoty. V době války

v oblasti polského města Cziarne. 25. února se střetli francouzští legionáři s útvary 1. běloruského frontu, 4. března byly zbytky této divize přesunuty do Berlína, kde divizi Charleman byl svěřen nejdůležitější úsek bojů – společně s dobrovolníky ze skandinávských zemí spojených v divizi „Nordland“ bránit říšské kancléřství. Podle svědectví Němců francouzští nacisté bojovali do posledního náboje. Zajato bylo jen několik desítek z nich, ostatní padli.

Statistika zajatců podle národnosti

Proti Sovětskému svazu bojovaly státy skoro poloviny Evropy. O tom svědčí i údaje o zajatcích, kteří padli do rukou Rudé armády: **Němců** bylo zajato - 2 389 560 (mobilizováno 22 milionů Němců), **Maďarů** - 513 767, **Rumunů** - 187 370, **Rakušanů** - 156 682, **Čechů a Slováků** - 69 977 (vč. přeběhlíků), **Poláků** - 60 280, **Italů** - 48 957, **Francouzů** - 23 136, **Chrobatů** - 21 822, **Moldavanů** - 14 129, **Židů** - 10 173 (proti Sovětskému svazu bojovalo 180.000 až 200.000 německých židů), **Holandanů** - 4 729, **Finů** - 2 377 (podle jiných údajů jich bylo více), **Belgičanů** - 2 010, **Lucemburčanů** - 1652, **Danů** - 457, **Španělů** - 452, **Cikánů** - 383, **Norů** - 101, **Švédů** - 72.

Připomínáme, že dosavadní studium druhé světové války je často jednak tendenční, na druhé straně i značně mezerovité. Část historiků se shoduje v tom, že počet obětí této strašné války dosáhl až 90 milionů, přičemž ztráty vojenské i civilní

Listy z Rokycan. Měsíčník OV KSČM v Rokycanech. Řídí redakční rada. Adresa redakce: OV KSČM Rokycany, Na Husinci 477, 337 01 Rokycany, telefon: 371722 745, mail: listy.rokycany@kscm.cz, internet: www.kscm.plzen.cz, celostátní: www.kscm.cz, internetová adresa Haló novin: www.halonoviny.cz, Haló rádio: www.radiohalo.cz
Jen pro vnitřní potřeby. Objednávky „Listů“ lze objednat osobně, e-mailem, písemně nebo telefonicky v redakci.

bylo zabito na ruské frontě 23 tisíc Francouzů, sloužících v řadách wehmachtu – dvakrát méně než Italů, i když Italové byli věrným spojencem Německa. Podle údajů anglických historiků, v létě 1944 bojovalo v řadách wehrmachtu a SS přibližně tolik Francouzů, kolik bojovalo ve francouzském odboji pod vedením generála De Gaulla. Po vítězství, díky Stalini, však Francie nebyla zařazena mezi spojence hitlerovské koalice a tak byla zbavena této hanby.

Již 22. června 1941 na návrh vůdce nacistické Parti Populaire Francois (Národní strany Francie) Jeack Doriou byla vytvořena Legie francouzských dobrovolníků k účasti v bojích proti Sovětskému svazu. K tomuto návrhu se přidali i ostatní nacistické skupiny a hnutí ve Francii jako bylo Francouzské hnutí, Sociálně-revoluční hnutí, Francouzská strana národního sjednocení a Francouzská liga. Štáb Francouzské legie sídlil v budově býv. Sovětského „Inturistu“ v centru Paříže.

Z prvních 3 tisíce dobrovolníků byl zformován 638. francouzský pěší pluk, kterému velel plukovník Ger Labon. Vojáci i důstojníci německého regionu nosili německé uniformy s modrobílou-červenou nášivkou na pravém rukávě. Koncem listopadu 1941 byl pluk naložen do vagonů a jel do Ruska. Cestou je zastihl blahopřejný telegram maršála Le Petaina, který vládl v jižní neokupované Francii.

Proti Sovětskému svazu však nebojoval v řadách wehrmachtu nejen 638. pluk, ale v roce 1944 byla zformována i 22. brigáda francouzských grenadýrů jako divize SS pod názvem „Charlemann“ podle francouzského císaře Karla Velikého. Koncem února 1944 byla pod velením německého wehrmachtu nasazena, aby zastavila postup sovětských vojsk

jen Sovětského svazu se odhadují na 41 milionů (velvyslanec Ruské federace v Athénách Vdovin v r. 2005). Jiní ztráty odhadují přes 60 milionů, z toho jen ztráty SSSR činí podle nich 28 milionů, z toho 8 mil vojáků. V řadě případů jsou ztráty nepřesné či spíše nadnesené, jindy však nepřesné (např. některé německé publikace uvádějí, že Hellada měla jen 40.000 obětí, zatímco řecké historické prameny, které jsou rozhodně mnohem objektivnější, uvádějí 870.000 lidí, z toho jen při razích na obyvatele více jak 800 řeckých měst a vesnic vypálených nacisty bylo v Helladě zavražděno 82.000 obyvatel). (Připravil Cis).

Zdroj: В 1941 году русские снова сошлись с французами на Бородинском поле // В Великую Отечественную в составе вермахта против нас сражались солдаты Iraq war, 16.7.2011

Společenskákronika

Říjen

60 let: Vild Miroslav, Holoubkov

65 let: Beneš František, Podmokly, Fotrová Dušana, Sirá

70 let: Vataha Michal (23), Rokycany, Šístek Stanislav, Zbiroh

80 let: Hvižd'ala Karel, Rokycany (1),

81 let: Meduna Karel, Zbiroh

82 let: Cinert Václav, Dobřív

84 let: Vlčková Miloslava, Volduchy

85 let: Pechal Rudolf, Mýto

86 let: Fiala Jaroslav, Rokycany (11), Hlavatý Miroslav, Zbiroh

90 let: Poláček Václav, Rokycany (6), Špačková Anna, Dobřív

92 let: Košar Josef, Březina, Jandová Anežka, Přivětice

Listopad

55 let: Veselá Jindra, Strašice

60 let: Příbáňová Stanislava, Rokycany (23), Kresl Vratislav, Dobřív

65 let: Nový Jiří, Břasy

81 let: Šašek Josef, Rokycany (8), Řeháčková Věra, Volduchy

82 let: Vlček Karel, Rokycany (13), Pančo Pavel, Zbiroh

86 let: Zmeškal Jaroslav, Cheznovice, Kratochvílová Jindřiška, Volduchy

89 let: Zdvořanová Terezie, Volduchy

99 let: Nováková Zdislava, Dobřív

Prosinec

65 let: Savková Eva, Cheznovice

80 let: Sýkora Josef, Rokycany (3), Šůchová Anna, Holoubkov, Valdhans František, Lhota pod Radčem, Krabec Miloslav, Vranovice

81 let: Mašek Jaroslav, Břasy, Matasová Věra, Hrádek

82 let: Ptáčníková Vlasta, Rokycany (3), Plundrác Milan, Holoubkov, Šilhanová Božena, Hrádek

83 let: Plachý Jaroslav, Rokycany (3)

84 let: Blecha Rudolf, Březina, Pelc Alois, Těškov

85 let: Jan Fišer, Rokycany (3), Pavlovičová Bohuslava, Rokycany (3), Paulus Svatopluk, Rokycany (8)

86 let: Huml František, Cheznovice

87 let: Geltnerová Růžena, Hrádek

88 let: Chumová Anežka, Strašice

90 let: Zelenková Marie, Strašice

92 let: Zdvořan Miloslav, Volduchy

93 let: Polák Silvestr, Mýto

97 let: Eklová Marie, Strašice

**Všem naším milým jubilantům upřímně
přejeme hodně zdraví a životní radost**